

Jambo z Konga- pošesté a naposledy aneb zatlač slzu

Tak jsem zase ve skluzu, ale to vás asi nepřekvapuje. Jak se máte? Já si tu nějak začínám zvykat. To není úplně dobré znamení, tak je vlastně trochu dobře, že za necelý měsíc musím odjet. Protože už teď si nedovedu představit loučení...

Co je u vás nového? Tady je toho spousta. Spousta příběhů, smutných i veselých. Kde začít. Především mi Derick, jeden z kluků, řekl: „Musím Ti něco říct. Ale až Ti to řeknu, tak budeš asi brečet.“ Netušila jsem, co by to tak mohlo být. „Teď je červen. Skoro konec června,“ vypadlo z něj. „To znamená, že pak už bude červenec. A to ty jedeš domů. To budeš brečet. A já budu taky brečet.“ To teda budu.

Jednou jsme takhle s klukama jezdili na bruslích. Všimla jsem si, že Godet, jeden z nejmenších kluků, je celý špinavý. „Ty už ses dlouho nemyl, vid,“ říkám mu. A slíbila jsem mu, že ho večer umyju. Tak jsem večer nakráčela s kýblem, mýdlem a kartáčem. Jak to viděli ostatní, začali jeden po druhém přicházet a ptali se, jestli je můžu taky umýt. Nakonec jich tam vedle sebe stálo asi 10, těch nejmenších. Tak jsem je začala drhnout, jeden po druhém. Nešel proud, tak jsem ani nezaregistrovala, jak začala voda v mém kýblu tmavnout... Po posledním byla úplně černá (ojediněle nepřeháním).

S mými historkami z vězení je to trošku smutnější. Kapitola Franc pokračuje. Je pořád ve vězení, ale snaží se tvářit rozumně. Prý to nebyla jeho chyba, jen se snažil otevřít dveře do nějaké lékárny (☺). A strašně touží studovat v Magone (učilišti vedle Bakanja). Je to opravdu vězení s velkým V. Při poslední

návštěvě jsme byli navštívit knihovnu, obklopeni jako obvykle vězni, co známe- Franc, Mwamba, Junior a ještě asi dvěma. Když jsme byli skoro tam, příběhlo k nám zhruba dvacet typů v černém s obušky, prý komando. A začali kluky zcela vážně mlátit. Vůbec jsem nevěděla, co dělat. Dělalí, jako že mě nevidí a neslyší, když jsem se je snažila nějak zbrzdit. Naštěstí se po chvíli objevil jejich šéf. „Kdo je tady s Tebou, zeptal se mě.“ Zavolala jsem kluky jménem k sobě. „Můžete jít,“ řekl nám. A své komando si odvedl. Prý to bylo kvůli tomu, že nebyli přítomni na nějaké venkovní mši, která právě probíhala. Ale všichni byli s námi ráno na mši v kostele. Vážně jsem to nepochopila. No strašné.

Další případ, který stojí za zmínku, je případ osmnáctiletého Ushindiho. Na začátku měsíce dubna jsem zaslechla něco od sociálních pracovníků z Bakanja. Prý je to nějaký kluk, co ukradl pytel, ve kterém bylo 800 dolarů a papíry k parcele v hodnotě 4 000 dolarů. Nevěnovala jsem tomu nějakou extrémní pozornost, případů krádeže je tu spousta a toho kluka jsem neznala. Postupně jsem se začínala dozvídat, že jde o osmnáctiletého kluka z Maison des Jeunes, sesterského centra, které je

také součástí OMM (děl matky Markéty) jako Bakanja. Ten kluk prý tvrdí, že našel prázdný pytel, který chtěl umýt a prodat, aby si mohl koupit krém. Při cestě na trh ho ale chytil nějaký muž. Prý majitel toho pytle. Tvrdí, že mu byl tu noc ten sak ukraden z domu. A že v něm měl oněch 800 dolarů a papíry k parcele v hodnotě 4 000 dolarů. No a kdo jiný mohl být podezřelý než ten, kdo se s tím pytel hned druhý den prochází po městě. Ten „majitel“ nechal Ushindiho zavřít do cely, kde ho nechal 5 dní, každý den se ho chodil ptát, kam že ty peníze a papíry schoval. Peníze že si může prý nechat, ať mu ale vrátí ty papíry k parcele. Za celých těch pět dní v cele ho nebyl nikdo navštívit. Nikdo z Maison des Jeunes. Nikdo z rodiny. Ushindi je sirotek, má jen strýce, který sice v Lubumbashi

bydlí, který s ním ale nechce mít nic společného. Je to prý „sorcier“ (čaroděj), tvrdí. Po pěti dnech Ushindiho poslali do vězení. Tuto aféru jsem znala jen z doslechu od našeho sociálního pracovníka. Nevěnovala jsem tomu nějakou extrémní pozornost, protože zaprvé jsem toho kluka neznala a zadruhé jsem si říkala, že se tímto případem jistojistě salesiáni zajímají. Taky že zajímali. Jednomu známému advokátovi zaplatili 100 dolarů. Ten jim řekl, že se jim co nejdříve ozve. Po zhruba třech týdnech jim řekl, že se případem bohužel zajímají 2 magistráty, tudíž je potřeba zaplatit ještě minimálně 200 dolarů, aby toho kluka pustili. No a salesiáni řekli, že peníze nemají. Takže už prostě nemůžou nic dělat. Při jedné z mých návštěv vězení mi jeden z kluků z Bakanja, který tam byl se mnou, řekl: „Tamhle je Ushindi, před několika lety jsme byli v Bakanja v jedné třídě!“ No a tak jsem se seznámila s Ushindim. Kluk, který je nesmírně vážný, skoro celou dobu, co jsme se spolu bavili, měl slzy na krajíčku. Celou tu situaci vůbec nechápal. Alespoň podle toho co tvrdil a jak vypadal. Případá mi tak neuvěřitelně nevinný a upřímný, že mi to rvalo srdce. Neměl žádné boty, ty mu vzali ve vazbě. Oblečení jen jedno, takže pěkně špinavé. Napsala jsem o tomhle případu vám, některým z mých kamarádů. A díky vaší finanční pomoci jsem dala peníze jednomu známému sociálnímu pracovníkovi, který má všude známosti a který vysvobodil i Franca. Jenomže Kongo je Kongo a tenhle případ je opravdu speciální. Ushindi je ve vězení pořád. Jeho případ mají na starosti dva magistráty a pořád žádají víc peněz. Teď naposledy prý ať dáme jen 200 dolarů, že ho pustí. Tak fakt nevím.

No a při zatím poslední návštěvě vězení jsem s sebou měla speciální doprovod. Daniel, jeden z našich kluků, tam jel hledat svého taťku. O kterém věděl jen jedno: a to, že byl před pěti lety zavřen ve vězení. Nakonec jsme ho našli. Daniel ho poznal na dálku...

Taky bych mohla zmínit něco z jejich zvyků. Představte si, že máte jednu známou, se kterou se vídáte víceméně 2x do měsíce. A která vám pokaždé, co vás vidí, nezapomene zmínit: „Jé, no ty jsi mi ale zase ztloustla.“ A já vám teď nevím. Protože přesně tohle se mi tady děje s jednou místní mamčou. Začínám si myslet, že má pravdu. Je pravda, že když vám Konžani řeknou, že jste ztloustli, tak to myslí jako pochvalu. Chtějí vám tím říct, že vypadáte šťastně a spokojeně. Například po každých

prázdninách musíte zaručeně ztloustnout. Jinak to nejsou ty pravé prázdniny. A i když jste neztlustli,

tak vás všichni poplácávají po tvářích s pochvalným přikyvováním, že jste ztloustli. A tak doufám, že to ta mamča pokaždé vážně nemyslí!

Je toho milion na vyprávění. Třeba naše návštěva muzea. Jednu červnovou neděli jsme se tam vydali s 65 kluky. Prohlídku jsme měli zdarma, v rámci červnových nedělí „for free“. Půjčili jsme si minibus z vedlejšího Cité des Jeunes. První

várkou byli ti nejmenší, do minibusu se jich naskládalo zhruba 35. V další várce jich jelo zhruba 25, těch větších. A já se zbytkem v taxi autobusu, protože už nezbylo místo. Prohlídka byla každopádně skvělá. Prohlídka byla přizpůsobená dětem, viděli jsme expozice ukazující bohatství Konga, kulturní zvyky, politické názory... A na konci si každý snědl jeden koblížek. Vydařené to bylo, dle mého názoru.

Také jsme tu měli salesiánské hry. Basketbal. Fotbal. Volejbal. Házená. A nakonec i atletismus. Naši kluci vyhráli místo ve fotbale v kategorii preminim, takže jsme slavili. A v atletických hrách jsme získali dvě

bronzové medaile. Obě dvě vyhrál v běhu Francin, kluk, se kterým chodím ráno běhat. Představte si to tempo! („chodím běhat“= byli jsme párkrát☺).

Konžanka Joli a belgičan Guy měli svatbu. A my byli pozvaní. Nejdříve na předzásnuby a poté i na zásnuby (=tradiční svatbu). Co říct, bylo to takové konžské. Při předzásnubách předloží rodina nevěsty rodině ženicha seznam věcí, který je třeba koupit pro zásnuby. To je samozřejmě doprovázeno spousty rituály, tancem, písněmi a jinými podobnými věcmi. No každopádně to bylo podařená „svatba“. Ani koza nechyběla☺.

A viděla jsem zebry. A žirafy. A opice. Honzíku (můj menší brácha), konečně důkaz, že jsem v Africe.

S učiteli z Bakanja centre jsme byli navštívit farmu Futuka, pozemek místního guvernéra. Něco jako safari, ve vyhlídkovém autobuse jsme projížděli tímto parkem, kde tedy nebyli ani lvi, ani tygři či krokodýli, ale viděli jsme spoustu zeber, antilop a pár žiraf.

A na konec nesmím zapomenout zmínit konkurz tance. V rámci oslavy svátku Panny Marie Pomocnice jsme pro kluky zorganizovali konkurz, s porotou, prezidentem poroty, kostýmy, choreografií

a cenami. Jednalo se o klasickou africkou hudbu, kluci si po skupinách (barevně pomalovaných) museli vymyslet vlastní choreografii (s asistencí našeho kamaráda-profesionálního tanečníka) a pak ji před porotou prezentovali. Porota měla tabulky s body (1-5), tamní atmosféra

byla opravdu moc příjemná. No a poslední skupinou nazvanou „překvapení“ tvořily dobrovolnice. Byly jsme 4, i s dobrovolnicemi z Magone a z dalšího jiného střediska. Vůbec jsme se nepřipravily, vypadaly jsme podle mého zpětného sledování našeho vystoupení na videu, jako trošku přiblízněné. Skákaly jsme, kroutily se, točily se. A zkoušely tančit s lahví na hlavě. U prezidenta poroty-profesionálního tanečníka- jsme moc úspěchů neměly. Ostatní se nad námi ale slitovali a pár bodů jsme taky nasbíraly☺.

Chtěla bych moc poděkovat všem, co podpořili místní kluky nějakým finančním příspěvkem na můj účet. Přišlo mi od vás dost peněz, tak jsem nakoupila fotbalové dresy pro náš nový fotbalový tým složený z těch nejmenších, basketbalový míč, barvy na vymalování

knihovny, smetáky, zámky, papíry, švihadla, tužky, kartuš, propisky... A před mým odjezdem to budou sušenky, bonbony a fotky. A jak se tak dívám na kalendář, tak musím konstatovat, že vám odtud píšu naposledy. Co dodat. Jak si často uvědomuji, dostávám tu víc, než dávám. Je to neskutečná zkušenost, která mě bude provázet celým mým životem. Ať už bude jakýkoli. Tímto moc děkuji všem, kteří mi tuto životní zkušenost pomohli uskutečnit- mé rodině, kamarádům a všem ostatním dárcům.

A taky všem, kteří na mě mysleli v modlitbě. Tak naposledy z Konga: BYE!